



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 523/2023-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Luciou Lorenčíkovou, advokátkou, Murgašova 86/1, Poprad, proti rozhodnutiu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 33D/4/2023 z 29. júna 2023 takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 29. septembra 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) disciplinárnym rozhodnutím Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NSS“), ktoré žiada zrušiť a vec vrátiť NSS na ďalšie konanie.

#### **II.**

2. Na návrh ministra spravodlivosti z 13. marca 2023, ktorý konanie sťažovateľa kvalifikoval ako závažné disciplinárne previnenie podľa § 220 ods. 2 Exekučného poriadku a žiadal mu uložiť pokutu 3 000 eur, bol sťažovateľ ústavnou sťažnosťou namietaným rozhodnutím podľa § 34 ods. 1 zákona č. 432/2021 Z. z. o disciplinárnom poriadku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (disciplinárny súdny poriadok) (ďalej len „DP“) uznaný vinným z disciplinárneho previnenia podľa § 220 ods. 1 Exekučného poriadku za to, že (i) v rozpore s § 3 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 207 Exekučného poriadku napriek výzve vyšetrovateľa z 24. novembra 2020 a dvom urgenciám z 11. januára a 14. apríla 2021 až do 24. marca 2023 vyšetrovateľovi nezapožičal exekučný spis a (ii) v rozpore s § 8 ods. 4 písm. a) Exekučného poriadku napriek výzve ministerstva spravodlivosti z 2. februára 2023 mu do 24. marca 2023 nepredložil exekučný spis. Za to mu bolo podľa § 221 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku uložené disciplinárne opatrenie, peňažná pokuta 500 eur.

3. Sťažovateľ sa podanému návrhu bránil námietkami, ktorých podstatou boli rôzne formálne nedostatky výziev vyšetrovateľa a ministerstva spravodlivosti. Poukazoval na to, že v exekučnom konaní bolo voči nemu podaných povinnou množstvo lživých trestných oznámení, a preto bol spis viackrát predložený polícii, ministerstvu spravodlivosti a Slovenskej komore exekútorov.

4. Sťažovateľ okrem toho NSS predložil rozhodnutie, z ktorého vyplynulo, že za nepredloženie exekučného spisu mu vyšetrovateľ uznesením v trestnom konaní zo 6. júna 2023 podľa § 70 ods. 1 Trestného poriadku uložil poriadkovú pokutu 300 eur. K tomuto dôkazu NSS zistil, že uznesenie pre podanú sťažnosť nie je právoplatné, a preto nebol dôvod naň prihliadnúť. I keby tomu tak bolo, NSS uviedol, že uloženie poriadkovej pokuty nezakladá porušenie zásady nie dvakrát za to isté. Poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) o sťažnosti č. 50237/99 vo veci [REDAKOVANÉ] proti Slovensku, podľa ktorého uloženie poriadkovej pokuty 10 000 Sk podľa Trestného poriadku nie je možné považovať za konanie o trestnom obvinení podľa čl. 6 dohovoru, a rozhodnutie českého ústavného súdu č. k. III. ÚS 469/22, podľa ktorého rozhodovanie súdu o uložení poriadkovej pokuty nie je možné považovať za rozhodovanie o trestnom obvinení. NSS uzavrel, že uloženie poriadkovej pokuty podľa § 70 Trestného poriadku nie je trestným rozhodnutím a prípadný postih podľa DP za rovnaké konanie nie je porušením zásady nie dvakrát za to isté.

5. Na rozdiel od návrhu ministra spravodlivosti NSS dospel k záveru, že sťažovateľ protiprávne konanie zavinil z nedbanlivosti, a nie v priamom úmysle, keďže neposkytnutie spisu odvodzoval od svojich nesprávnych právnych názorov. Okrem toho poukázal na to, že sťažovateľ v minulosti nebol disciplinárne postihnutý a už vôbec nie za nesplnenie povinnosti predložiť exekučný spis. Pri určovaní druhu a výmery disciplinárneho opatrenia NSS prihliadol na to, že sťažovateľ sa skutkov dopustil z nedbanlivosti a v minulosti nebol právoplatne postihnutý za disciplinárne previnenie. Zároveň však zbral do úvahy, že sa protiprávneho konania dopustil vo vzťahu k dvom rôznym orgánom verejnej moci v súvislosti s výkonom ich právomocí pri zabezpečovaní verejného záujmu, čo viedlo k sťaženiu ich činnosti. NSS zvýraznil represívny a preventívny účel disciplinárneho opatrenia a dospel k záveru, že tento možno zabezpečiť pokutou 500 eur, pričom vylúčil splnenie účelu opatrenia uložením len písomného pokarhania.

### III.

6. Sťažovateľ poukazuje na prekážku nie dvakrát za to isté a je toho názoru, že uloženie poriadkovej pokuty podľa Trestného poriadku bráni opätovnému disciplinárnemu potrestaniu za totožné konanie rozhodnutím NSS. Sťažovateľ vo svojej argumentácii rozvádza, že bol dvomi štátnymi orgánmi postihnutý peňažnou sankciou za to, že nepredložil exekučný spis. Sťažovateľ potom uvádza, že na jeho vec mal byť použitý § 10 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela je jeho závažnosť nepatrná. NSS mal z úradnej povinnosti vyhodnotiť a odôvodniť jeho použiteľnosť, čo platí o to viac, že exekučný spis opakovane od roku 2013 orgánom predkladal. Následky nepredloženia exekučného spisu sťažovateľ nepovažuje za závažné, a preto rozhodnutím NSS došlo k zásahu do jeho práv v takej miere, že si to vyžaduje ústavnoprávnu ochranu.

#### IV.

7. Na namietané rozhodnutie možno aplikovať základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj občiansku časť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uložené opatrenie je výsledkom osobitného, zákonom vytvoreného súdneho konania vo vzťahu k súdnemu exekútorovi pre nesplnenie jeho zákonom ustanovenej povinnosti. Hoci je sťažovateľ k štátu v osobitnom postavení, zákon ustanovuje, že disciplinárny postih mu možno uložiť len za stanovených podmienok súdom v osobitnom disciplinárnom konaní. Preto nie je dôvod na to, aby sťažovateľovi neboli poskytnuté záruky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Pri prieskume súdnych rozhodnutí ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08). Ústavný súd za protiústavné považuje tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (I. ÚS 301/06). Rovnako o takýto stav ide aj vtedy, ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodnutí riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 88/07). Z judikatúry ESLP vyplýva, že rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné v miere, ktorá by viedla k narušeniu spravodlivosti konania iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho by došlo k odopretiu spravodlivosti [Moreira Ferreira proti Portugalsku (č. 2), rozsudok z 11. 7. 2017, sťažnosť č. 19867/12, bod 85; a Navalnyy a Ofitserov proti Rusku, rozsudok z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119].

9. Vo vzťahu k prvej námietke treba uviesť, že sa ňou NSS zaoberal. Primárne konkrétne posudzoval otázku, či je vôbec daná námietka relevantná, keďže rozhodnutie o poriadkovej pokute nebolo právoplatné. Tu po zistení, že rozhodnutie o uložení poriadkovej pokuty nie je právoplatné, dospel k záveru, že ak uzná sťažovateľa vinným z disciplinárneho previnenia a uloží mu disciplinárne opatrenie, neprichádza do úvahy porušenie zásady nie dvakrát za to isté. Tento právny záver namietaného rozhodnutia je prostý právneho omylu. Je zrejmé, že rozhodnutím NSS vyvodená disciplinárna zodpovednosť nie je druhým postihom sťažovateľa za to isté konanie.

10. Hoci už pri tomto závere NSS mohol ukončiť svoje odôvodnenie, ktorým sa vysporiadal s námietkou sťažovateľa, navyše odôvodnil aj situáciu, kedy by rozhodnutie o poriadkovej pokute v trestnom konaní bolo právoplatné. Pritom odkázal na relevantnú judikatúru, z ktorej je zrejmé, že uloženie poriadkovej pokuty je opatrením procesnej povahy, ktoré nemožno považovať za trestný postih rozhodný pre posúdenie porušenia zásady nie dvakrát za to isté. I táto úvaha, bez uvedenia ktorej by rozhodnutie NSS nebolo možné považovať za nedostatočne zdôvodnené a voči ktorej sťažovateľ neuvádza bližšie konkrétne námietky, nevykazuje znaky právneho omylu. Napokon NSS poukázal na to, že uložil úhrnné disciplinárne opatrenie, ktorým reagoval na celkovú absenciu súčinnosti sťažovateľa nielen s vyšetrovateľom, ale aj ministerstvom spravodlivosti. Pritom za porušenie tejto povinnosti vo vzťahu k orgánu správy súdnictva sťažovateľ nemohol byť vôbec postihnutý uložením poriadkovej pokuty podľa Trestného poriadku a jediným do úvahy prichádzajúcim vyvodením zodpovednosti bol práve jeho disciplinárny postih.

11. Čo sa týka druhej námietky sťažovateľa, treba uviesť, že nie je úlohou ústavného súdu korigovať spôsob, akým NSS aplikoval ustanovenia o disciplinárnej zodpovednosti na konanie

sťažovateľa. NSS sa vo viac ako dostatočnom rozsahu zaoberal jeho námietkami, ktoré vôbec nesmerovali k aplikácii § 10 ods. 2 Trestného zákona. NSS nepochybne zohľadňoval mieru závažnosti konania sťažovateľa, čo sa prejavilo v tom, že jeho konanie na rozdiel od návrhu ministra spravodlivosti kvalifikoval ako nedbanlivostné, a preto dospel k záveru, že nejde o závažné disciplinárne previnenie. To, že NSS inak zohľadnil tie isté skutočnosti, ktoré sťažovateľ považuje za rozhodné pre záver podľa § 10 ods. 2 Trestného poriadku, keď v nich nevidel nepatnosť tak, aby dospel k záveru, že nejde o disciplinárne previnenie, nemožno považovať za nedostatok odôvodnenia, ktorý by spôsobil ústavnú neudržateľnosť namietaného rozhodnutia. Nebol dôvod na to, aby NSS osobitne odôvodňoval záver o tom, že nie je dôvod aplikovať § 10 ods. 2 Trestného zákona, ak riadne odôvodnil záver o tom, že v prípade sťažovateľa ide o disciplinárne previnenie. To platí osobitne v situácii, ak všetky sťažovateľom tvrdené okolnosti boli zohľadnené pri úvahách o vyvedení disciplinárnej zodpovednosti a uložení disciplinárneho opatrenia a sám sťažovateľ sa použitia § 10 ods. 2 Trestného zákona nedovoľával.

12. NSS ústavne akceptovateľným spôsobom poskytol sťažovateľovi jasné, zrozumiteľné a omylov prosté odôvodnenie. Nemožno dospieť k záveru, že by rozhodnutím NSS mohlo dôjsť k porušeniu ústavných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na to, že závery NSS obsiahnuté v napadnutom rozhodnutí nemožno považovať za arbitrárne ani za zjavne neodôvodnené, nemohlo dôjsť ani k porušeniu ústavných práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Preto je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 12. októbra 2023**

**Robert Šorl**  
**predseda senátu**